

VÁLSÁG ÉS SZABÁLYOZÁS

INTERJÚ FARKAS ÁDÁMMAL,
A PÉNZÜGYI SZERVEZETEK ÁLLAMI FELÜGYELETÉNEK ELNÖKÉVEL

Egyetemünk falai között alapozta meg tudását, majd a bankszakma különböző területein szerzett tapasztalatokkal gyarapította, így lett a PSZÁF elnöke Farkas Ádám, aki szerint a felügyeletnek több szabályozási eszközre van szüksége, de bízik a szakma önszabályozó képességében is. A válságért szerinte több szereplő felelős, nemcsak a bankrendszer. A válságból azonban mindenkinek tanulnia kell.

Körülbelül két és fél hónapja a PSZÁF elnöke. Változott-e ez idő alatt a véleménye a hazai pénzügyi intézményrendszerről?

Fundamentálisan nem változott meg a véleményem, semmit nem kellett alapjában újraértékelni a pénzügyi rendszerrel kapcsolatban. Ami lényeges változás, hogy ebben az időszakban egész más szemszögből és sokkal részletesebb adatok alapján látom a pénzügyi rendszert. Hiszen a felügyeleten egy vezetőnek rálátása van sok mindenre, egészen a részletes információkig bezárólag, ezért az ember ebben a pozícióban sokkal megalapozottabb képet tud kialakítani a pénzügyi rendszerről. Összességében úgy látom, hogy a pénzügyi rendszer eddig nagyon jól – bár nem zökkenőmentesen, de viszonylag stabilan – vészelte át a válságot. Vannak területek, ahol még fennállnak kockázatok, és ezekre fel kell készülni: intézményi és felügyeleti szinten is. Van egy-két terület, ahol biztosan változtatni kell majd: mind az intézményekre vonatkozó szabályozásban, mind az egyes intézmények viselkedésében, mind a felügyelet munkájában.

A pénzügyi válság felerősítette a szabályozás iránti igényt a pénzügyi szektorban. Egyetért-e ezzel, és ha igen, akkor ebből milyen tanulságok, következmények fakadnak Magyarországra nézve?

A rövid válasz az, hogy igen, egyetértek. Egyetértek azzal, hogy át kell tekinteni a pénzügyi rendszerre vonatkozó hazai és nemzeti szabályozást, és a nemzetközi szabályrendszert is. A különböző problémákhoz különböző módon kell nyúlni. Említenék három fő szempontot. A nemzeti felügyelet szintjén – így Magyarországon is – a prudenciális szabályozás tekintetében a felügyeleti szerveknek mindenképpen több, erőteljesebb szabályozási eszközre van szükségük, annak érdekében, hogy sokkal hamarabb és esetleg megelőző jelleggel is be tudjanak avatkozni olyan piaci folyamatokba, amelyek később kezelhetetlen kockázatok keletkezését jelenthetik. Ebből a szempontból biztos, hogy szükség van többlétszabályozásra.

A másik terület a fogyasztók és a pénzügyi szervezetek kapcsolata, ahol inkább az erőfölényes helyzet, a nem tisztességes piaci magatartás korlátozását kell elérni. Itt is szükség van a szabályozás változtatására, de hiszek abban, hogy nem feltétlenül kell

mindent törvényerővel megvalósítani, hanem van lehetőség arra, hogy a törvényi szabályozás és a szakma önszabályozása együttesen érje el azt a célt, amiben előre kell lépünk.

A harmadik terület, amiről ezzel kapcsolatban beszélni akartam, az a nemzetközi szabályozás. Egyértelműen bizonyította ez a válság, hogy a piacok, a pénzügyi instrumentumok, az intézmények és a befektetők is erőteljesen nemzetköziesedtek. Letörték a határokat, nemcsak az országhatárokat, hanem a különböző intézménytípusok határait is. Gondolok itt mondjuk a bankok és biztosítók kockázatvállalása közötti elválasztásra, vagy a banki hitelezés és az értékpapírosított formában történő hitelezés közötti határok lebomlására és számos más hasonló tendenciára.

Ezek a határok elmosódtak, globalizálódott a pénzügyi piac, globalizálódtak a nagy szereplők és a termékek, áttörték a szektoriális határokat. Ehhez képest a szabályozás és a felügyeleti rendszer megmaradt egyrészt nemzeti szinten szabdalt, szegmentált, másrészt a szabályozáson belül még mindig nagyon erősen tetten érhető a különböző iparági szegmensek eltérő szabályozása, ami arbitrásra ad lehetőséget. Meg kell emlékezni még egy dologról: számos területet egyáltalán nem szabályozott senki, és ezek a tevékenységek, illetve intézmények el tudtak menni olyan pénzügyi központokba, ahol nem vonatkozott az üzleti tevékenységükre gyakorlatilag semmilyen szabályozás. Ilyen értelemben lemaradt a szabályozási rendszer a piac fejlődésétől, és ezt pótolni kell.

Összességében tehát szükség van egy nagyon alapos és sokirányú áttekintésre és módosításra. Egyrészt nemzeti szinten erősíteni kell a szabályozást, ahol lehet, kombinálva a törvényi típusú és az önszabályozó eszközöket. Nemzetközi szinten pedig mindenképpen erősíteni kell a felügyeletek együttműködését, koordinációját, és a nemzetközi szintű szabályozások kiterjesztését annak érdekében, hogy a nemzeti hatóságok által már szabályozott területek, felügyelt intézmények kontrollja hatékonyabb lehessen. Ami pedig eddig nem volt a szabályozásba bevonva, arra is ki kell azt terjeszteni.

Az elmúlt 2 hónapban volt két olyan téma, terület, ami nagy vihart kavart. Az egyik a hedge fundok szabályozására irányuló új EU irányelv-tervezet, ami főleg a londoni Cityben keltett felháborodást. A másik pedig a G20 pénzügyminiszterek találkozója által is tárgyalt banki bónuszok témaköre. Ön szerint Magyarországot mennyire érintik ezek a viták?

Mind a két téma valóban akut, és érdemes beszélni róla, bár Magyarországon ezeknek viszonylag kicsi a relevanciája. A hedge fundok olyan befektetési instrumentumok, amelyekre eddig gyakorlatilag semmilyen szabályozás nem vonatkozott. A probléma az volt ezekkel kapcsolatban, hogy korábban ezekbe az alapokba befektetőként csak nagy vagyonnal rendelkező, megfelelően képzett befektetők jelenhettek meg, vagy olyan intézmények, amelyeknek megvolt a képzettsége ahhoz, hogy megítéljék azt, hogy az általuk finanszírozott, az ő pénzükkel dolgozó alap mit is csinál pontosan. Ugyanakkor ezek az alapok később egyre tágabb körből próbáltak forrásokat szerezni, és így befektetőiké váltak már kisbefektetők, nyugdíjpénztárak, biztosítók és mindenféle más intézményi befektetők. Kialakult egy hatalmas iparág széleskörű befektetői körrel, aminek a végén teljesen szabályozatlan és átláthatatlan

intézmények: hedge fundok álltak. Szerintem két dolgot lehet ezzel kapcsolatban nemzetközileg tenni: vagy szigorúan szabályozni kell a hedge fundok működését, vagy ha ez továbbra is egy szabályozatlan szektor marad, akkor nagyon erősen korlátozni kell azt, hogy ki és milyen módon fektethet ezekbe be, hogy a későbbiekben ne származhassanak tömeges félreértések és vagyonvesztések abból, hogy befektetők olyan instrumentumot vásároltak meg, amit nem értettek. Magyarországot ez a probléma azért nem érinti súlyosan, mert jellemzően itthon a megtakarítások szerkezete és mennyisége olyan, ezen belül a külföldre áramló megtakarítások nagysága olyan alacsony, hogy az ország számára ez nem jelentett különösebben nagy kitétséget, tehát viszonylag kevés olyan befektető van, aki ilyen kitétséggel rendelkezett vagy rendelkezik. Ezért nálunk a megtakarítások nem voltak annyira veszélyben, de ez nem garancia arra, hogy ha ezt így hagyjuk, akkor a jövőben nem is lesznek. Tehát ezért fontos, hogy ez ügyben nagyon közelről figyeljük a nemzetközi szabályozást és ilyen értelemben a mi befektetőink érdekeit is védjük.

A másik kérdés a bankári bónuszok. Én úgy gondolom, hogy itt két nézet csap össze egymással. Az egyik egy nagyon liberális vélekedés, ami azt mondja, hogy egy piacgazdaságban magántulajdonú cégeknél a részvényesek dolga eldönteni azt, hogy milyen módon ösztönzik a menedzsereiket. Nemcsak a felső vezetőket, hanem az alattuk dolgozó beosztottakat is. Ezzel egyébként én alapelvek szintjén teljes mértékben egyetértek és azonosulni tudok. Ez egy nagyon fontos piacgazdasági alapérték. A másik, ezzel szemben levő nézet szerint nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a pénzügyi szektornak nem átlagos szerepe van egy gazdaságban, tehát nem olyan szerepe van mint egy bármilyen iparági vállalatnak, amelyik akármilyen nagy, akkor is csak egy adott iparág egy vállalata. A pénzügyi szektor a piacgazdaság egészének működése szempontjából fontos, hiszen az erőforrás-allokációnak központi infrastruktúrája, közvetítője. Ezért az, hogy ott mi történik, nagyon releváns az egész gazdaság szempontjából. Sajnos a különböző pénzügyi intézményeknél, a befektetési banki tevékenységnél olyan ösztönzési rendszerek alakultak ki a verseny következtében, amelyek hihetetlen nagy mértékű kockázatvállalásra ösztönöztek. Nem csak a felsővezetőket, hanem az alattuk dolgozó középvezetői kör egészét. Ezek az ösztönzési rendszerek rendkívül agresszívok voltak. Nagyon rövidtávú ösztönzést tűztek ki, negyedéves, féléves, éves eredményekhez, vagy forgalomhoz voltak kötve, és egyértelműen abba az irányba hatottak, hogy azok, akik ez alatt az ösztönzési rendszer alatt dolgoztak, azok egyre nagyobb kockázatot vállaljanak. Hiszen akkor volt reális esély arra, hogy ezekben a rövid távú célokban kiemelkedőt nyújtsanak és kiemelkedő összegű bónuszokat, jutalmakat tegyenek zsebre. Az egész rendszer a tetejétől lefelé így épült fel.

Ez a rendszer káros, ezen a rendszeren valóban van mit változtatni. De a változtatást én nem abba az irányba tolnám, hogy tiltsuk meg a jutalmazást, vagy tiltsuk meg a nagy jutalmakat, vagy tiltsuk meg az ösztönzésnek a jutalmazást is magába foglaló rendszerét. Ez populista megközelítés lenne. Ezt szakmailag kell megnézni, és azt kell megvizsgálni, hogy lehet-e az ösztönzési rendszer feltételein úgy változtatni, hogy ne káros vagy túl kockázatos lépésekre ösztönözzék a pénzügyi vezetőket. Tehát ne olyan döntésekre ösztönözzék őket, amelyeknek aztán később nagyon negatív következménye lehet, nem csak az adott intézmény és annak betétese, részvényesei számára, hanem a tágabb értelemben vett közjó vagy közösség számára is, akik szempontjából ezek az intézmények nagyon fontos közvetítő szerepet játszanak.

Magyarországon klasszikus befektetési banki tevékenységet nagyon kevesen űznek, és nagyon kis volumenben. Tehát azért ez elsősorban nem itt Magyarországon jelentkező probléma, hanem főképp a világ nagy pénzügyi központjaiban: New Yorkban, Londonban, Párizsban, Frankfurtban, Tokióban, Szingapúrban és Hong-Kongban. A nagy pénzügyi központokban nagyon éles ez a kérdés, főleg az ott működő intézmények közötti versenyben. De a kialakult helyzet következményei alól nem vonhatja ki magát senki, kisebb országok nagyobb intézményei sem. Magyarországon is van egyébként ösztönzési rendszer minden pénzintézetben, befektetési szolgáltatónál, biztosítónál. Ezek intenzitása kevésbé agresszív, nincsenek ennyire direkten a kockázatvállaláshoz kötve. Ezért úgy gondolom, hogy itthon nem ilyen akut a probléma. De természetesen érdemes beszélni erről, bár nem vagyok híve annak, hogy ezt populista módon szabályozzák.

Ön is említette már, hogy több olyan kérdés van, ami a gazdasági válság következtében világszerte probléma, amelyeknél szükség lenne szabályozásra, azonban az előző ügyek is kifejezetten olyanok, amelyekben nincs egyetértés a nagy pénzügyi központok között. Van-e a viták ellenére erősebb koordináció, illetve mennyire hatékony, és vajon fog-e erősödni?

Az biztos, hogy a nemzetközi párbeszéd rendkívüli módon felerősödött az utóbbi időben. Számos fórumon, különböző szinteken folyik egyeztetés arról, hogy mit lehetne csinálni. Gyakorlatilag két markáns álláspont tábora látszik kibontakozni. Az egyik ezek közül az angolszász és a velük egyetértő országok, akik szerint a szabályozásnak és a felügyeletnek továbbra is alapvetően nemzeti szinten kell megvalósulnia. A nagyon megerősített nemzeti felügyeleteknek kiterjesztett hatáskörrel – adott esetben bevonva ebbe olyan iparági szegmensek szabályozását és felügyeletét, amelyek eddig nem voltak szabályozva – kell működniük. Ezeknek a nagyon erős nemzeti hatóságoknak kell megtalálni a hatékony együttműködési formáját. A másik vélekedés szerint ez nem elegendő, hanem létre kell hozni nemzetközi szintű struktúrákat erős jogkörökkel, amelyek nemzetközi szintre kiterjedő hatáskörrel tudnak bizonyos kérdéseket szabályozni. A nézeteltérés abban van, hogy erős nemzeti szabályozás legyen és ezek között kétoldalúan, vagy multilaterálisan hatékony együttműködés, vagy pedig jöjjenek létre nagyon erős hatáskörökkel nemzetközi intézmények, amelyek nemzetek fölött álló jogosítványokkal rendelkeznek a nemzetközi pénzügyi rendszer felügyeletében és szabályozásában. De abban egyetértés van, hogy változtatni és erősíteni kell a nemzetközi felügyeleti rendszert.

Egy másik kritikus területen is nagy az egyetértés, vagyis hogy erőteljesebb összhangot kell teremteni a mikro- és makroprudenciális szempontok között, azaz hogy az egész rendszer stabilitását makroszempontról vizsgáló felügyeleti tevékenység, és az egyes intézmények prudens működését vizsgáló felügyeleti munka összehangoltabb legyen nemzeti és nemzetközi szinten egyaránt. Erre például nemrégiben létre is jött Európában egy új intézményi struktúra.

A jelenlegi válságért sokan a bankokat, illetve az egyéb pénzügyi intézményeket okolják. Ön szerint is ők a felelősek, illetve mennyire játszik ebben szerepet a gazdasági szereplők (vállalatok és háztartások) pénzügyi kultúrájának szintje?

A kérdés azért jó, mert több szereplőnek a felelőssége is felvetődik benne. Mindenkinek megvan a saját felelőssége, ezt nem szabad letagadni. Mértékekről nagyon nehéz vitatkozni, mert nehéz súlyokat rendelni ahhoz, hogy ki mennyire felelős. Éppen ezért én megpróbálom elkerülni, hogy a mértékeket becsüljem. De igenis van felelőssége – és kezdhetjük akármelyik végétől a skálának a felelősség kutatását – a gazdaságpolitikai döntéshozóknak, van következménye annak, ami Magyarországon a gazdaságpolitikában lezajlott. Egy olyan gazdaságpolitikai környezet alakult ki itthon, ami rákényszerítette az országot arra, hogy erőteljesen külső forrásokra támaszkodjon. Ezek a külső finanszírozási források egyre rövidebb futamidejű hitelekben testesültek meg, ami egyre nagyobb kockázatnak tette ki az országot. Ennek a forrásbevonásnak az egyik csatornája az állam külföldi finanszírozása volt, a forintalapú és nem forintalapú állampapírok nemzetközi értékesítésén keresztül. A másik nagyon jelentős csatorna – és akkor itt elértünk a pénzintézetekhez – az a bankok mérlegén keresztül történő tőkepiaci és anyabanki finanszírozás volt. Nagyon fontos, hogy az ország így tudta a növekedését fedezni, de ez alapvetően gazdaságpolitikai okokból alakult így. Ebben a gazdaságpolitikai környezetben nagy profitlehetőség nyílt a pénzintézetek számára, amit ki is használtak. Igazából nem volt senki tekintettel arra, hogy ez makroszinten összességében mekkora kockázat keletkezését jelentheti. Hozzá kell tenni, hogy a nemzetközi likviditási bőségben a pénzintézetek nyugodtan tudták magukat finanszírozni, ezért az eszközoldali bővülésüknek nem volt pénzellátási korlátja. Ebben a banki versenyben egyre inkább puhultak a feltételek, tehát lejjebb ment a hitelbírálati sztenderd, és egyre agresszívebb értékesítési stratégiát követtek. Magyarán nagyon agresszíven adtak el különböző hiteltermékeket olyanoknak is, akiknek nem biztos, hogy szabad lett volna hitelek felvenni, és olyan kockázatokkal – ezek közül ki lehet emelni a devizahitelezést –, amit nem biztos, hogy mindig fel tudtak mérni a hitelfelvevők.

Tehát van felelőssége a hitelintézeteknek is, de van felelőssége a szabályozó hatóságnak és a felügyeletnek is. Ezeket a folyamatokat többé-kevésbé lehetett látni, de nem sikerült ezeket hathatósan kordában tartani. Tehát ilyen értelemben felelősség terheli az állami intézményeket és azon belül a felügyeletet is. Természetesen óriási szerepe volt a válság kialakulásában az ügyfelek, a lakosság és a vállalatok alacsony szintű pénzügyi kultúrájának is. Az elmúlt évek olyan termékek sokaságát hozták be erre a piacra, amelyekről ma is nagyon kevés ismerettel rendelkezik az ügyfelek széles köre. Nagyon vonzóknak tűntek a szemükben, úgy gondolták, hogy könnyen találnak megoldást bizonyos anyagi problémák kezelésére. Sajnos ez nem bizonyult igaznak, és azok a csalódások, sőt akár egészen komoly egyéni krízisek, amelyek nálunk fejlettebb országok társadalmát már több alkalommal érték, Magyarországon sok család számára most jelentkeztek először, és soha nem tapasztalt mértékű nehézségeket okoztak és okoznak ma is.

Lehet arról vitatkozni, hogy egy ilyen tanulópenz fog-e segíteni, hogy legközelebb ne így történjen. A nemzetközi tapasztalat sajnos azt mutatja, hogy a válságokkal kapcsolatos memória elég rövid, és a rossz tapasztalatok, az ezekből levonható tanulságokat nagyon hamar elfelejtik. Ezért nem lehet elégszer azt hangsúlyozni, és nem lehet elég pénzt arra költeni, hogy az általános pénzügyi kultúra szintjét folyamatosan emeljük. Ebben az oktatási rendszernek nagyon komoly szerepe és felelőssége van.

A felelősség közös, a helyzet ahova jutottunk nem könnyű, de mindenkinek tanulnia kell belőle. Ez valószínűleg nem elég, mivel mint már említettem, hajlamok vagyunk – intézmények és magánemberek – is arra, hogy hamar felejtjük a rosszat. Ami egyébként önmagában nem baj, de óriási a felelőssége mindazoknak, akik valamilyen módon hozzá tudnak járulni ahhoz, hogy az emberek el tudjanak kerülni olyan helyzeteket, amelyeket láthatóan nem tudnak önállóan kezelni.

Az EU-ban több olyan pénzügyi szabályozási tényező van, amelyeket különböző rendeletek írnak elő, így kötelező őket a tagállamokban alkalmazni. Mi a véleménye ezekről a közös pénzügyi szabályokról, és ennek következtében mennyire kell átalakítani a PSZÁF működését? Gondolok itt például arra, hogy az országos betétbiztosítási alapnál eddig alkalmazott keretet 50.000 euróra (kb. 13,5 millió forint) emelték egy törvénymódosítással?

Az európai szabályozás iránya alapvetően jó, azzal mi is egyetértünk. A közös szabályok bevezetése széles körű egyeztetéssel történik, amelynek során mindenki elmondhatja a véleményét, és komolyan figyelembe is veszik. Tehát én ilyen szempontból nem érzékelem azt, hogy levegő után kapkodnánk, hogy alkalmazkodni tudjunk ehhez a folyamathoz. Vannak olyan szabályozások, amelyek egy kis országban sokszor implementációs szempontból nem könnyű helyzetet eredményeznek. Ilyenek például a bázeli szolvenciaelőírások is, amelyek nagyon sokszor nagy intézmények kezelésére vannak modellezve, és egy kis országnak sokkal kisebb méretű, egész más költség szerkezetű intézményei számára nehezen teljesíthetőek. A betétbiztosításra rátérve: ez a felemelt határ azt jelenti, hogy Magyarországon is átalakul ennek a kockázatnak a struktúrája. Jelen pillanatban a betétbiztosítási alapon rendelkezésre álló források és a jelenlegi betétbiztosítási díjak egy másfajta védelmi szintet tesznek lehetővé a megemelt betétbiztosítási összeg mellett. Tudomásul kell azt venni, hogy ha ilyen mérvű kockázatnövekedésre is fedezetet kell adni ennek az alapnak, akkor ennek költségei is lesznek a bankrendszer számára. Ha erre van szükség a bizalom megőrzéséhez, akkor ezt a „biztosítási díjat” emelni kell, de ezzel egyidejűleg megnő a felügyelet felelőssége is abban, hogy megakadályozza a „biztosítás esemény” bekövetkezését.

Az euró bevezetése lenne az a következő lépcsőfok, amely átalakítaná a rendszert. Ön szerint a pénzügyi szabályozás intézményrendszerét, a felügyeletet mennyire módosítja majd ez? Illetve volt egy olyan pletyka a nyár elején, hogy az MNB magába olvasztaná a PSZÁF-ot. Erről mit tud elmondani?

Ha az eurót bevezeti Magyarország, akkor az nagy átalakulást fog eredményezni a pénzügyi intézményrendszerben. Egész egyszerűen azért, mert egy bizonyos kockázati elem és egy bizonyos jövedelemforrás gyakorlatilag ki fog kerülni a pénzügyi rendszerből, de az egész pénzügyi rendszer stabilitása növekedni fog.

A gazdaság számára, amely alapvetően az eurozóna gazdaságába integrálódik, az átváltással kapcsolatos kockázatok, illetve az ahhoz kapcsolódó költségek és nehézségek el fognak tűnni. El fog tűnni csaknem teljes egészében az árfolyamkockázat is, csak az eurózónán kívüli viszonylatokban marad fenn. A pénzügyintézeteknek ez üzle-

tileg természetesen egy bevételi forrás kiesését is jelenti, de a lényeg a rendszer stabilitásának növekedése.

Gazdaságpolitikai szempontból a csatlakozás azt fogja jelenteni, hogy egy nagyon fontos gazdaságpolitikai eszköz, a jegybank által irányított monetáris politika kikerül az ország szuverén irányítása alól. Úgy is lehetne fogalmazni, hogy a jegybank feladatköre a legfontosabb feladattal szűkülni fog. Az intézményi felügyelet feladatkörében ilyen egyszeri változást nem jelent a csatlakozás, feltéve, hogy nem vonulnak ki pénzüntézetek, nem következnek be nagy egyesülések, radikálisan nem csökken a szereplők száma, nem lesz globális trend, hogy minden intézmény csak fiókteleppel lesz jelen a kisebb országokban. Ha ilyen drámai folyamatok nem következnek be – bár azért várható, hogy fokozatosan ebbe az irányba fogunk menni –, akkor a mikroprudenciális felügyeleti rendszerben nagy változások nem fognak bekövetkezni, leszámítva azokat az európai folyamatokat, amelyekről már beszéltünk.

Ha tehát a szabályozó és felügyeleti intézményrendszeréről beszélünk, akkor az eurózónához csatlakozást követően már csak racionalitásból és költségmegtérüléskből is felmerülhet az, hogy a jegybank és a mikroprudenciális felügyeletet ellátó intézmény egy szervezetben működjön. Ekkor már nem merülhet fel a monetáris politika és a prudenciális szempontok közötti esetleges konfliktus kérdése sem.

Jelenleg lehet olyan modellt is találni nemzetközileg, ahol a két szervezet különálló, és arra is van példa, hogy a két szervezet egybe van gyúrva. Mindkettőre van példa mind Európában, mind Európán kívül. Vannak előnyei és hátrányai mind a két intézményi modellnek, nem lehet egyértelmű összefüggést találni a választott intézményi struktúra és a sikeresség között. A feladat tehát az, hogy a felügyeleti rendszerekkel szemben támasztott követelményeknek minél jobban megfeleljünk, s ezt több intézményi felállásban el lehet érni.

VERTETICS ÁDÁM